

Sygn. akt III KK 775/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Barbara Skoczowska

SSN Paweł Wiliński

w sprawie **M. W.**

oskarżonego z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 18 grudnia 2019 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Rejonowego w O. i Naczelnika (...) Urzędu
Celno - Skarbowego w O.

od wyroku Sądu Okręgowego w E.

z dnia 20 kwietnia 2018 r., sygn. akt VI Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w O.

z dnia 8 listopada 2017 r., sygn. akt II K (...) i umarzającego postępowanie,

**uchyla wyrok Sądu Okręgowego w E. w zaskarżonej części ,
tj. dotyczącej M. W. i w tym zakresie przekazuje sprawę temu
Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu
odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w O. wyrokiem z dnia 8 listopada 2017r., sygn. akt II K (...), m. innymi oskarżonego M. D. W. uznał za winnego tego, że „w okresie od dnia 01 czerwca 2015 roku do 03 listopada 2015 roku w barze „S.” w S., gm. O., woj. (...), jako Prezes H. sp. z o.o. w O. urządził gry na automatach w rozumieniu art. 2 ust. 3 i 5 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (tekst jednolity Dz.U. z 2015 r. poz. 612 ze zm.): tj. na automatach A. o numerze (...) oraz A. o numerze (...), będących w dyspozycji H. sp. z o.o. z/s w O. wbrew przepisom art. 6 ust. 1 oraz art. 23a ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (Dz.U. nr 201, poz. 1540 ze zm.), a w okresie od 03 września 2015 r. do dnia 03 listopada 2015 r. także wbrew przepisowi art. 14 ust. 1 tejże ustawy, bez wymaganej koncesji oraz poza kasynem gry” i kwalifikując ten czyn z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. skazał go na karę grzywny w wysokości 130 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 130 złotych.

Sąd Okręgowy w E. po rozpoznaniu apelacji oskarżonego i jego obrońcy, wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2018r., sygn.akt VI Ka (...), na podstawie art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. umorzył postępowanie.

Od tego wyroku kasację wywiedli: Naczelnik (...) Urzędu Celno – Skarbowego w O. i Prokurator Rejonowy w O..

Prokurator zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść M. W. zarzucając: „rażące naruszenie przepisów postępowania karnego, mające istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia, a mianowicie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., poprzez błędne przyjęcie, iż na skutek prawomocnych skazań oskarżonego M. W. wyrokami: SR w B. z dnia 16.12.2016r. II K.(...) za czyn ciągły popełniony w okresie od 01.11.2014 r. do 21.07.2015 r, SR w N. z dnia 06.02.2017 r. II K (...) za czyn ciągły popełniony w okresie od 20.07.2015 r. do 28.10.2015 r, SR w O. z dnia 26 kwietnia 2017 r. II K (...) za czyn ciągły popełniony w okresie od 03.09.2015 r. do 27.06.2016 r, wszystkie ww. czyny kwalifikowane z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. na gruncie niniejszej sprawy zachodzi ujemna przesłanka procesowa względem oskarżonego M. W. w postaci powagi rzeczy osądzonej, podczas gdy wszechstronna, szczegółowa i logiczna analiza zgromadzonego materiału dowodowego, jak i stanowiska doktryny oraz orzecznictwa, prowadzi do konstatacji, iż brak jest podstaw do uznania, iż wyżej

wymieniony, został prawomocnie skazany wcześniejszymi wyrokami za czyn z art. 107 § 1 k.k.s. objęty wyrokiem Sądu Rejonowego w O. Wydział II Karny z dnia 8 listopada 2017 roku w sprawie o sygn. akt II K (...) popełniony w okresie 01.06.2035 r. - 03.11.2015 r.;

- *rażące naruszenie przepisów prawa karnego materialnego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 6 § 2 k.k.s. poprzez uznanie, iż wskazany przepis znajduje zastosowanie do czynu stypizowanego w art. 107 § 1 k.k.s., będącego przestępstwem trwałym i o wieloczynowo określonych znamionach;*
- *rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 632 pkt 2 i art. 634 k.p.k. w związku z art. 113 § 1 k.k.s.”.*

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w E. z dnia 20 kwietnia 2018 roku wobec oskarżonego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Naczelnik (...) Urzędu Celno – Skarbowego w O. zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w E. na niekorzyść M. W., zarzucając:

- „1.rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. i art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w związku z art. 113 § 1 k.k.s. polegające na błędnym przyjęciu, iż zaistniała ujemna przesłanka procesowa w postaci powagi rzeczy osądzonej;*
- 2. rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, które miało istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 6 § 2 k.k.s. w związku z art. 107 § 1 k.k.s. polegające na uznaniu, iż art. 6 § 2 k.k.s. obejmuje swą treścią normatywną i znajduje zastosowanie do przestępstw trwałych wieloczynowych, do których należą czyny zabronione spenalizowane w art. 107 § 1 k.k.s.,*
- 3. rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 632 pkt 2 i art. 634 k.p.k. w związku z art. 113 § 1 k.k.s.”.*

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w E. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest zasadna.

Orzekający w tej sprawie Sąd Okręgowy w E. uchylił zaskarżony wyrok Sądu

I instancji uznający M. W. za winnego popełnienia czynu z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i z naruszeniem art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. umorzył postępowanie z uwagi na wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej w postaci powagi rzeczy osądzonej z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. Sąd odwoławczy uznał, że stan ten wytworzył się w sytuacji, gdy czyn zarzucany oskarżonemu w niniejszym postępowaniu mieścił się chronologicznie w dacie popełnienia czynów ciągłych kwalifikowanych z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., za które M. W. został skazany prawomocnymi wyrokami: Sądu Rejonowego w B. z dnia 16 grudnia 2016 r., sygn. akt II K (...); Sądu Rejonowego w N. z dnia 6 lutego 2017r., sygn. akt II K (...) i Sądu Rejonowego w O. z dnia 26 kwietnia 2017r., sygn. akt II K (...).

Na tej podstawie Sąd odwoławczy stwierdził: *„Analizując ww. orzeczenia skazujące stwierdzić należy, że oskarżony M. D. W. został już prawomocnie skazany za przestępstwa skarbowe polegające na urządzaniu gier hazardowych bez zezwolenia w okresie od 1 listopada 2014r. do dnia 27 czerwca 2016r.”.*

Sąd Najwyższy, w niniejszym składzie, w pełni podziela stanowisko wyrażone w obu kasacjach, jak też akceptuje szerokie rozważania prawne związane z granicami tożsamości czynu zawarte w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 września 2018 r., V KK 415/18. W wyroku tym Sąd Najwyższy stwierdził, że *„skoro urządzanie gry hazardowej w postaci gry na automatach (art. 1 ust. 2 w zw. z art. 2 ust. 3 i 5 u.g.h.) wymaga uzyskania koncesji na kasyno gry (art. 6 ust. 1 u.g.h.), a koncesja taka udzielana jest w odniesieniu do jednego kasyna, prowadzonego w ściśle określonym (geograficznie) miejscu (art. 41 ust. 1, art. 42 pkt 3 i art. 35 pkt 5 u.g.h.), to zachowanie osoby, która, nie posiadając koncesji na prowadzenie kasyna, podejmuje działanie w postaci urządzania gry na automatach w różnych miejscach (miejscowościach, lokalach), stanowi każdorazowo - od strony prawnokarnej - inny czyn, podjęty z zamiarem naruszenia tych przepisów w każdym z tych miejsc. Uprzednie prawomocne skazanie za przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s., popełnione w innym miejscu, w warunkach czynu ciągłego (art. 6 § 2 k.k.s.), w którym czas jego popełnienia obejmuje czasokres popełnienia czynu z art. 107 § 1 k.k.s., co do którego toczy się jeszcze postępowanie karno-skarbowe, nie stanowi w tym późniejszym procesie*

przeszkody procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej, albowiem nie jest spełniony warunek tożsamości czynów". Orzeczenie to zapoczątkowało linię orzeczniczą, jako że zostało potwierdzone wyrokami SN: z dnia 15 listopada 2018 r, V KK 278/18, LEX nr 2591510; z dnia 5 grudnia 2018 r., V KK 399/18, LEX nr 25 91591).

Z tych względów, wobec rażącego naruszenia przepisu art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., która to obraza miała oczywisty wpływ na treść zaskarżonego wyroku, konieczne stało się jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi odwoławczemu.

Mając to na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku.